

Sygn. akt II USKP 44/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania H. sp. z o.o. z siedzibą w T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Pile
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 listopada 2022 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 14 stycznia 2021 r., sygn. akt III AUa 1304/19,

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt 2-4 i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu do
ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z 5 września 2019 r., VII U 757/17 w
pkt 1 wyroku zmienił zaskarżone przez H. spółka z o. o. z siedzibą w t. (wcześniej:
S. Spółka z o. o w T., dalej: odwołująca się) decyzje Zakładu Ubezpieczeń

Spółecznych Oddział w Pile (organ rentowy) z 5 grudnia 2016 r. i ustalił, że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca u odwołującej się wynosi: za okres od 1 kwietnia 2014 r. do 4 stycznia 2015 r. - 2,24%, za okres od 5 stycznia 2015 r. do 29 listopada 2015 r. - 1,96%, za okres od 30 listopada 2015 r. do 31 marca 2017 r. - 1,60% podstawy jej wymiaru oraz w pkt 2 wyroku kosztami postępowania obciążył stronę pozwaną, zasądając od niej na rzecz odwołującego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że pismem z 16 marca 2014 r. organ rentowy na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dalej: ustawa wypadkowa) zawiadomił odwołującą się, że wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca go w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. wynosi 2,24% podstawy jej wymiaru. Pismami z 16 marca 2014 r. opartymi na tej samej podstawie prawnej organ rentowy zawiadomił, że wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. dla spółki S.1 sp. z o.o. w C., wynosi 1,96% podstawy jej wymiaru, zaś dla S.2 sp. z o.o. w Ł., 1,60% podstawy jej wymiaru.

W dniu 5 stycznia 2015 r. odwołująca (jako spółka przejmująca) na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. połączyła się przez przejęcie ze spółką S.1 sp. z o.o. w C. (spółką przejmowaną). W wyniku tego połączenia cały majątek spółki przejmowanej został przeniesiony na rzecz odwołującej. Połączenie (przez przejęcie) odwołującej i spółki S.1 nie spowodowało rozszerzenia działalności odwołującej się. Spółka przejmowana tak jak odwołująca, zajmowała się obróbką metali i produkcją aluminium. Obie łączące się spółki zgłaszały do ubezpieczenia wypadkowego ponad 10 ubezpieczonych.

Pismem z 22 marca 2015 r. organ rentowy na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy wypadkowej zawiadomił odwołującą, że wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca ją w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. wynosi 2,52% podstawy jej wymiaru.

W dniu 30 listopada 2015 r. odwołująca (jako spółka przejmująca) na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. połączyła się poprzez przejęcie ze spółką S.2 sp. z o.o. w Ł. (spółką przejmowaną). W wyniku tego połączenia cały majątek spółki przejmowanej został przeniesiony na rzecz odwołującej. Połączenie (przez przejęcie) odwołującej i spółki S.2 nie spowodowało rozszerzenia działalności odwołującej - przedmiot działalności odwołującej zgodnie z PKD pozostał niezmienny. Spółka przejmowana również, tzn. tak jak odwołująca, zajmowała się obróbką metali i produkcją aluminium. Obie łączące się spółki (tj. każda z nich) zgłaszały do ubezpieczenia wypadkowego ponad 10 ubezpieczonych.

Pismem z 20 marca 2016 r. organ rentowy na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy wypadkowej zawiadomił odwołującą, że wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca ją w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. wynosi 2,24% podstawy jej wymiaru.

W latach składkowych od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r., od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. i od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. odwołująca zgłaszała do ubezpieczenia wypadkowego zawsze ponad 10 ubezpieczonych. Przedmiot działalności odwołującej w latach składkowych nie uległ zmianie.

Odwołująca złożyła wniosek o zmianę obowiązujących ją w latach składkowych od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. i od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. stóp procentowych składek na ubezpieczenie wypadkowe w związku z połączeniem się przez przejęcie ze wskazanymi wyżej spółkami.

W dniu 5 grudnia 2016 r. organ rentowy wydał zaskarżone decyzje, w którymi ustalił odpowiednio, że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca odwołującą się:

- w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. - wynosi 2,24% podstawy jej wymiaru;
- w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. - wynosi 2,52% podstawy jej wymiaru;

- w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe - wynosi 2,24% podstawy jej wymiaru.

Sąd Okręgowy uznał, że skoro na podstawie art. 494 § 1 k.s.h. oraz art. 93 § 2 pkt 1 w zw. z art. 93 § 1 Ordynacji podatkowej i w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odwołująca uzyskała możliwość stosowania stóp procentowych składki na ubezpieczenie wypadkowe po spółkach przejmowanych, a nie wystąpiły okoliczności skutkujące zmianą tych stóp, to odwołania były zasadne. W roku składkowym od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca odwołującą powinna wynosić od 1 kwietnia 2014 r. do 4 stycznia 2015 r. 2,24% podstawy wymiaru (czyli tyle, ile ustalił organ rentowy, czego odwołująca nie kwestionowała), a od 5 stycznia 2015 r. (data połączenia przez przejęcie ze spółką S.1) do 31 marca 2015 r. - 1,96% podstawy wymiaru (bo taka stopa procentowa została na ten rok składkowy ustalona dla spółki przejmowanej). Z kolei w roku składkowym od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. obowiązująca odwołującą stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe powinna wynosić od 1 kwietnia 2015 r. do 29 listopada 2015 r. - 1,96% podstawy wymiaru (stopa procentowa składki ustalona dla S.1 na poprzedni rok składkowy), a od 30 listopada 2015 r. (data połączenia przez przejęcie ze spółką S.2) do 31 marca 2016 r. - 1,60% podstawy wymiaru (stopa procentowa składki ustalona na poprzedni rok składkowy dla spółki S.2).

Sąd Okręgowy wskazał, że co prawda, stopa procentowa składki ustalana jest na konkretny rok składkowy, ale ustala się ją na podstawie danych przekazanych przez płatnika w informacjach ZUS IWA za trzy kolejne lata kalendarzowe. Sąd pierwszej instancji zgodził się z odwołującą, że zachowała prawo do stosowania w roku składkowym od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. stóp procentowych składek ustalonych dla spółek przejmowanych w poprzednim roku składkowym - aż do czasu, gdy złoży ona trzy kolejne informacje ZUS IWA za lata przypadające po ostatnim połączeniu, które to dane w pełni odnosić się będą do zreorganizowanej działalności. W konsekwencji, również stopa procentowa

składki na ubezpieczenie wypadkowe na rok składkowy od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. wynosić powinna 1,60% podstawy wymiaru.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 14 stycznia 2021 r., III AUa 1304/19 na skutek apelacji wniesionej od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję z dnia 5 grudnia 2016 r. o numerze [...] w ten sposób, że w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązujące odwołującą się wynosi 1,96% podstawy jej wymiaru (pkt 1 wyroku) i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt 2 wyroku).

Sąd Apelacyjny stwierdził, że stan faktyczny sprawy nie był pomiędzy stronami sporny, a strony różniły się tylko co do jego oceny prawnej. Rozstrzygnięcia wymagało, jakie stopy procentowe składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązywały odwołującą w latach składkowych od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r., od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. i od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że według odwołującej się spółki, stopy te powinny być niższe niż wskazane w zaskarżonych decyzjach (i w zawiadomieniach doręczonych jej w trybie art. 32 ust. 1 ustawy wypadkowej), ponieważ połączyła się ona przez przejęcie w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. ze spółką S.1 sp. z o.o. w C. (w dniu 5 stycznia 2015 r.) i ze spółką S.2 sp. z o.o. w Ł. (w dniu 30 listopada 2015 r.), a tym samym wstąpiła jako spółka przejmująca z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółek przejmowanych (art. 494 § 1 k.s.h.), w tym w zakresie wyliczenia składki na ubezpieczenie wypadkowe, a w szczególności - w zakresie ustalonych dla tych spółek niższych stop procentowych składki na to ubezpieczenie. Natomiast organ rentowy kwestionował prawo odwołującej spółki do sukcesji w zakresie składki na ubezpieczenie wypadkowe. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że kluczowa w niniejszej sprawie jest ocena prawa odwołującej spółki do sukcesji składki a następnie stanowiska zajętego przez organ rentowy w zaskarżonych decyzjach.

Sąd Apelacyjny powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 20 marca 2009 r., II UK 292/08 (OSNP 2010, nr 19-20, poz. 247), w którym Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zasada sukcesji obejmuje także zobowiązania publiczno-prawne, w tym

należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Zdaniem Sądu drugiej instancji, osoba prawna powstała w wyniku łączenia się osób prawnych, osobowych spółek handlowych, osobowych i kapitałowych spółek handlowych wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki każdej z łączących się osób lub spółek. Zasadę tę stosuje się do osoby prawnej łączącej się przez przejęcie innej osoby prawnej, osobowej spółki handlowej, a z uwzględnieniem art. 494 § 1 k.s.h., spółka przejmująca wstępuje w ogół sytuacji prawnej spółki inkorporowanej. Sukcesja generalna obejmuje wszystkie prawa i obowiązki, zarówno znane, jak i nieznanne w chwili połączenia; ważne jest jedynie, aby te prawa i obowiązki powstały po stronie spółki przejmowanej przed dniem połączenia. Połączenie spółek handlowych przez przejęcie spółki zobowiązanej do opłacania składki w innej wysokości niż spółka przejmująca spowodowało dla nowego podmiotu, jako płatnika składek, możliwość wyliczenia składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla spółki przejmowanej. Jeżeli wysokość składki jest niższa od należnej od spółki przejmującej, to powstaje niesprzeczna z zasadami współżycia społecznego i przewidziana przez prawo korzyść wynikająca z połączenia spółek.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że w dniu 5 stycznia 2015 r. odwołująca (jako spółka przejmująca) na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. połączyła się poprzez przejęcie ze spółką S.1 sp. z o.o. w C. (spółką przejmowaną) - co istotne przejęcie nastąpiło w tzw. roku składkowym 1 kwietnia 2014 r. – 31 marca 2015 r. W wyniku tego połączenia cały majątek spółki przejmowanej został przeniesiony na rzecz odwołującej. Połączenie (przez przejęcie) odwołującej i spółki S.1 nie spowodowało rozszerzenia działalności odwołującej. Spółka przejmowana tak jak odwołująca, zajmowała się obróbką metali i produkcją aluminium. Obie łączące się spółki (tj. każda z nich) zgłaszały do ubezpieczenia wypadkowego ponad 10 ubezpieczonych. Z kolei wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązujące odwołującą spółkę w roku składkowym (obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r.) została ustalona przez organ rentowy w wysokości 2,24% podstawy jej wymiaru. Dla spółki przejmowanej - S.1 sp. z o.o. w C. wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie

wypadkowe obowiązujące ją w roku składkowym (obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r.) wynosiło 1,96% podstawy jej wymiaru.

W ocenie Sądu Apelacyjnego trafny był zarzut organu rentowego, że pojęcie roku składkowego wprowadzone w art. 2 pkt 8 ustawy wypadkowej oznacza okres obowiązywania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe należnych za okres od 1 kwietnia danego roku do dnia 31 marca następnego roku, a Sąd pierwszej instancji zmieniając zaskarżone decyzje organu rentowego nie ustalił wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązujące w danym roku składkowym określonym przepisami prawa (niesłusznie rozbił rok składkowy) - ustalił, że stopa procentowa na ubezpieczenie wypadkowe obowiązujące u płatnika składek wynosi: za okres od 1 kwietnia 2014 r. do 4 stycznia 2015 r. - 2,24%, za okres od 5 stycznia 2015 r. do 29 listopada 2015 r. - 1,96 % oraz za okres od 30 listopada 2015 r. do 31 marca 2017 r. - 1,60%.

Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku ustalił stopy procentowe składki na ubezpieczenie wypadkowe niezgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy wypadkowej - art. 27 w zw. z art. 2 pkt 8. Decyzja nr [...] dotyczy roku składkowego od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. natomiast Sąd Okręgowy instancji ustalił stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe od 1 kwietnia 2014 r. do 4 stycznia 2015 r. (tym samym skrócił rok składkowy). Z kolei decyzja nr [...]1 dotyczy roku składkowego od 01.04.2015 r. do 31 marca 2016 r., natomiast Sąd pierwszej instancji ustalił stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe od 5 stycznia 2015 r. do 29 listopada 2015 r. obejmując tym samym dwa lata składkowe. Decyzja nr [...]2 dotyczy zaś roku składkowego od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r., natomiast Sąd pierwszej instancji ustalił stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe od 30 listopada 2015 r. do 31 marca 2017 r. obejmujące tym samym dwa lata składkowe.

Sąd Apelacyjny uznał, że w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązujące płatnika składek S. sp. z o.o. z siedzibą w T. wynosi 1,96% podstawy jej wymiaru. Istotna w sprawie była data połączenia się spółek tj. 5 stycznia 2015 r. (spółki odwołującej z S.1 sp. z o.o. w C.) i mając na uwadze, że połączenie spółek nastąpiło w roku składkowym 1 kwietnia

2014 r. – 31 marca 2015 r. oraz że w momencie przyjęcia spółki S.1 sp. z o.o. w C. przez odwołującą spółkę wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca ją (tj. S.1 sp. z o.o.) w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy 1 kwietnia 2014 r. – 31 marca 2015 r. wynosi 1,96% podstawy jej wymiaru, należało ustalić tę stawkę (korzystniejszą dla spółki przejmującej) niż została ustalona przez organ rentowy w decyzji - tj. 2,24%. Natomiast wbrew twierdzeniom odwołującej spółki na dzień przyjęcia spółki nie została ustalona dla spółki przejmowanej (S.2 sp. z o.o. w Ł.) stopa procentowa w wysokości 1,60%, która nie mogła zostać również w drodze sukcesji nabyta przez odwołującą spółkę w dniu połączenia (tj. 30 listopada 2015 r.). Sąd Apelacyjny wskazał, że pismem z 16 marca 2014 r. organ rentowy na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy wypadkowej zawiadomił spółkę S.2 sp. z o.o. w Ł., że wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca ją w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. wynosi 1,60% podstawy jej wymiaru, natomiast połączenie spółek odwołującej i S.2 sp. z o.o. w Ł. nastąpiło 30 listopada 2015 r. tj. po okresie rozliczeniowym 1 kwietnia 2014 r.- 31 marca 2015 r. nie było zatem podstaw do zastosowania stawki 1,60%, gdyż brak jest dowodów ustalenia tej stawki w dalszym okresie rozliczeniowym tj. po 31 marca 2015 r.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożyła odwołująca się, zaskarżając wyrok ten w części co do punktu 2, 3 i 4, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości co do punktu 2, 3. i punktu 4, przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Skarga kasacyjna została oparta na naruszeniu: 1) art. 370 k.p.c. w związku z art. 386 § 2 k.p.c. przez nieodrzućcie apelacji, pomimo że nie spełniała ona wymagań formalnych i nie zawierała ona prawidłowo wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia dla każdej z rozpoznawanych w niniejszym postępowaniu spraw, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż skutkowało rozpoznaniem apelacji organu rentowego; 2) art. 378 § 1 k.p.c., przez wykroczenie przez Sąd Apelacyjny poza granice apelacji organu rentowego wyznaczone treścią zarzutów apelacyjnych, przejawiające się wzięciem pod uwagę przez Sąd Apelacyjny

rzekomego uchybienia przez Sąd pierwszej instancji przepisów procesowych, pomimo tego, że organ rentowy nie sformułował w tym zakresie zarzutu na żadnym etapie postępowania, w szczególności zaś w apelacji, co skutkowało oddaleniem odwołań, czyli miało istotny wpływ na wynik sprawy; 3) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., przez brak właściwego i wyczerpującego wskazania w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd Apelacyjny odmówił uznania za udowodnione, że wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej płatnika składek - spółkę S.2 Sp. z o.o. w chwili połączenia z odwołującą w dniu 30 listopada 2015 r. wynosiła 1,60%, oraz dla których nie przeprowadził w tym zakresie postępowania dowodowego, w tym w szczególności dlaczego nie zastosował w niniejszej sprawie art. 229, art. 230, art. 467 § 4 zdanie pierwsze k.p.c., art. 468 § 1 i § 2 k.p.c., czy art. 472 k.p.c., co skutkuje brakiem możliwości kontroli zapadłego w sprawie wyroku i przyczyn dokonania przez Sąd Apelacyjny zmiany ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenia odwołań, co oznacza, że naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy; 4) art. 93 § 1 pkt 1) w zw. z art. 93 § 2 pkt 1) Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 28 ust. 2, art. 31 ust. 2, art. 31 ust. 5-7 oraz art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a także posiłkowo art. 231 § 1 k.p. oraz art. 494 § 1 i 2 k.s.h. przez ich niewłaściwe zastosowanie, tj. w szczególności niezastosowanie w stosunku do odwołującego w latach składkowych trwających od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. oraz od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. przepisów przewidujących sukcesję w zakresie składki na ubezpieczenie wypadkowe na spółkę przejmowaną po spółce przejmowanej, w konsekwencji czego Sąd Apelacyjny uznał, że w latach składkowych trwających od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. oraz od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. nie doszło do sukcesji na odwołującej wysokości składki wypadkowej, która obowiązywała dla spółki S.1 Sp. z o.o. tj. stopy procentowej wynoszącej 1,96%, lecz w stosunku do ubezpieczonych zastosowanie miała: a) w roku składkowym trwającym od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe wynosząca 2,52% (czyli wynikająca z zaskarżonej

decyzji organu rentowego z dnia 5 grudnia 2016 r. nr [...]1), b) w roku składkowym trwającym od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe wynosząca 2,24% (czyli wynikająca z zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 5 grudnia 2016 r. nr [...]2), podczas gdy prawidłowe zastosowanie przepisów powinno prowadzić do wniosku, że w latach składkowych trwających od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. oraz od 1 kwietnia 2016 r. doszło do sukcesji na odwołującego wysokości składki wypadkowej, która obowiązywała dla spółki S.1 Sp. z o.o., tj. stopy procentowej wynoszącej 1,96%.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna płatnika okazała się zasadna w stopniu uprawniającym Sąd Najwyższy jedynie do wydania orzeczenia kasatoryjnego, ponieważ nie wszystkie podniesione w jej podstawach zarzuty zasługiwały na uwzględnienie.

Występujący w niniejszej sprawie problem prawny dotyczy wysokości obowiązku składkowego płatnika składek na ubezpieczenie wypadkowe w przypadku sukcesywnego, rok po roku, przejmowania kontroli nad innymi podmiotami, które również były objęte obowiązkiem składkowym z tytułu ubezpieczenia wypadkowego oraz skutków następstwa prawnego wynikających z sukcesji uniwersalnej dla treści obowiązku składkowego następcy prawnego. W toku postępowania w niniejszej sprawie odwołująca się prezentowała pogląd, zgodnie z którym wysokość obowiązku składkowego w roku składkowym, w którym doszło do przejęcia kontroli nad innym płatnikiem składek, oraz w kolejnych dwóch latach (a zatem od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. i od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r.) spółka przejmująca ma prawo do rozliczania się z tytułu składek na ubezpieczenie wypadkowego według stopy procentowej ustalonej dla spółki przejmowanej. Sąd pierwszej instancji przyjął, że odwołująca uzyskała możliwość stosowania stóp procentowych składki na ubezpieczenie wypadkowe po spółkach

przejmowanych. Natomiast Sąd drugiej instancji przyjął, z chwilą przejęcia spółki S.1 sp. z o.o. w C. odwołująca zyskała prawa do rozliczenia się z tytułu składek na ubezpieczenie wypadkowe według wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej spółkę przejmowaną w roku składkowym, w którym doszło do przejęcia. Stopa procentowa wynosiła w tym roku dla spółki przejmowanej 1,96%, co było wartością korzystniejszą od ustalonej przez dla spółki przejmującej przez organ rentowy w decyzji (2,24%). Oddalając odwołania w pozostałym zakresie, Sąd Apelacyjny wskazał, że 30 listopada 2015 r. odwołująca połączyła się przez przejęcie ze spółką S.2 sp. z o.o. w Ł., jednak nie została ustalona dla spółki przejmowanej (S.2 sp. z o.o. w Ł.) stopa procentowa w wysokości 1,60%, która nie mogła zostać również w drodze sukcesji nabyta przez odwołującą spółkę w dniu połączenia.

W odniesieniu do zagadnienia wpływu sukcesji praw i obowiązków dotyczących obowiązku składkowego z tytułu ubezpieczenia wypadkowego w wyniku przekształceń podmiotowych zachodzących po stronie płatników, w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono szereg kwestii.

Po pierwsze, potwierdzono zastosowanie art. 93a § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej i przewidzianej w nim zasady sukcesji uniwersalnej po stronie płatnika składek.

Po drugie, konsekwencją tej sukcesji jest traktowanie następcy prawnego z uwzględnieniem sytuacji prawnej poprzednika. Tę zaś sytuację kształtują istotne z punktu widzenia ryzyka wypadkowego okoliczności zaistniałe u jego poprzednika (czynniki ryzyka określone w art. 31 ust. 3 ustawy wypadkowej - liczba poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem, liczba poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich, liczba zatrudnionych w warunkach zagrożenia) w trzech kolejnych, ostatnich latach kalendarzowych poprzedzających rok składkowy, za który ustalana jest wysokość składki - art. 31 ust. 5 ustawy wypadkowej. Praktyczne konsekwencje tej sukcesji zależą od stanu faktycznego, a konkretnie przekształcenia podmiotowego będącego źródłem sukcesji. Jeżeli w wyniku zaistnienia określonego zdarzenia prawnego poprzedni podmiot stosunku prawnego ubezpieczenia wypadkowego przestaje być jego elementem, a w zamian za to inny podmiot wchodzi w całą sytuację ubezpieczeniową swego poprzednika,

to ten nowy podmiot „przejmuje” całą sytuację prawną poprzednika. Następca prawny nie wstępuje wówczas w „prawo do posługiwania się określoną wartością stopy procentowej” w kolejnych latach składkowych, ale przejmuje ustalone dla swego poprzednika ryzyko wypadkowe. Dlatego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2015 r., I UK 412/14 (OSNP 2017, nr 7, poz. 88, wydanego w sprawie, w której źródłem sukcesji było wniesienie przez osobę fizyczną do spółki komandytowej – na pokrycie udziału – wkładki w postaci przedsiębiorstwa), przyjęto, że - ustalając stopę procentową składki na ubezpieczenia wypadkowe dla następcy prawnego płatnika składek, organ rentowy uwzględnia przyjętą dla tego płatnika kategorię ryzyka wypadkowego w trzech ostatnich latach kalendarzowych poprzedzających rok składkowy, za który wyliczana jest wysokość składki dla następcy prawnego. Oznacza to, że dla następcy prawnego można ustalić składkę według stopy ryzyka poprzednika za ostatnie trzy lata kalendarzowe, gdyż następstwo prawne sprawia, że nie traktuje następcy jako nowego płatnika rozpoczynającego działalność. W tej sytuacji ustalona dla poprzednika prawnego kategoria ryzyka wypadkowego stała się kategorią ryzyka jego następcy prawnego. Tego rodzaju konsekwencje przekształceń podmiotowych dotyczą jednak sytuacji, w której podmiot niebędący do tej pory płatnikiem składek staje się następcą prawnym dotychczasowego płatnika.

Po trzecie, następca prawny (osobowa spółka jawna, do której wkład na pokrycie udziałów w postaci swojego przedsiębiorstwa wniosła osoba fizyczna), zachowuje prawo do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe według stopy procentowej obowiązującej tę osobę fizyczną tylko jeżeli nie ustalono zmiany okoliczności, o których mowa w art. 28, art. 29 i art. 30 ustawy wypadkowej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 25 maja 2010 r., I UK 8/10, OSNP 2011 nr 21-22, poz. 279; z 18 kwietnia 2012 r., I UK 358/11, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 116). Dopuszczalna jest sytuacja, w której w wyniku przekształceń podmiotowych dojdzie do ustalenia kategorii ryzyka z uwzględnieniem okoliczności istotnych z punktu widzenia ryzyka wypadkowego zaistniałych u poprzednika, co spowoduje ustalenie wyższej stopy procentowej składki niż dotychczasowa.

Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, mechanizm różnicowania składki na ubezpieczenie wypadkowe ma na celu zachęcenie

pracodawców do poprawy warunków pracy oraz dbanie o bezpieczeństwo pracowników. Co do zasady, im więcej wypadków i zagrożeń, tym składka jest wyższa. W zależności zatem od stwierdzonej u płatnika liczby wypadków przy pracy i osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia, wysokość stopy procentowej może być podniesiona lub obniżona. Wskaźnik korygujący (uwzględniający te okoliczności) jest ustalany indywidualnie dla każdego płatnika składek na podstawie złożonych przez niego informacji za trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe. Dlatego też faktyczna ciągłość (kontynuacja) działalności, mimo jej zmiany organizacyjno-prawnej powodującej wstąpienie do stosunku zobowiązaniowego (ubezpieczeniowego) nowego płatnika składek, przy niezmiennych parametrach mających wpływ na ryzyko wypadkowe, wymaga uwzględnienia informacji przekazywanych przez poprzednika prawnego i działalność taka nie może być traktowania jako działalność nowa - o nieznanej jeszcze indywidualnej kategorii ryzyka.

Po czwarte, co ma kluczowe znaczenie z punktu widzenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygnięto już, że płatnik, który w danym roku składkowym wstąpił w prawa i obowiązki dotychczasowego płatnika korzysta w tym roku składkowym z ustalonej dla poprzednika wysokości składek na ubezpieczenie wypadkowe tylko w odniesieniu do tych ubezpieczonych, wobec których w wyniku połączenia spółek (art. 492 k.s.h.) nastąpiła zmiana płatnika. Jak wyjaśniono w wyroku Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2018 r., I UK 370/17 (OSNP 2019, nr 7, poz. 87), przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych świadczą o indywidualnym charakterze prawnym (naturze prawnej) stosunku ubezpieczeń społecznych każdego z osobna (odrębnie) ubezpieczonego pracownika, którego pracodawca jako płatnik składek zgłasza i ubezpiecza na podstawie imiennych deklaracji i raportów miesięcznych, a kwoty składek są wymierzane do poboru za każdego ubezpieczonego. W związku z tym na płatniku składek ciąży obowiązek składkowy o charakterze zindywidualizowanym - w odniesieniu do konkretnych ubezpieczonych. Wysokość składek jest ustalana za pomocą stopy procentowej oscylującej w granicach od 0,40% do 8,12% podstawy wymiaru (art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) naliczanej od przychodu indywidualnego ubezpieczonego (zob. art. 20 ust. 1 w

związku z art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), przy zastosowaniu wskaźnika korygującego uzależnionego od kategorii ryzyka występującego u danego płatnika. W ten sposób ustalana jest wysokość indywidualnej składki. O ile zatem stopa procentowa, ustalana odrębnie dla każdego płatnika składek, pozostaje taka sama dla wszystkich ubezpieczonych zgłaszanych do ubezpieczenia wypadkowego przez tego płatnika, o tyle wysokość składki obliczana jest indywidualnie dla konkretnego płatnika. Skoro obowiązek płatnika dotyczący opłacania składek w obowiązującej wysokości nie ma charakteru abstrakcyjnego, to również i odpowiadające mu prawo w postaci wiążącego na dany rok składkowy ustalenia wysokości tego obowiązku (art. 32 ust. 1 ustawy wypadkowej) odnosić należy do zindywidualizowanych obowiązków wobec ubezpieczonych.

Dlatego bezpośredni skutek działania art. 93 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej jest taki, że nowy płatnik „przejmując” ubezpieczonego, przejmuje także ustaloną na dany rok składkowy stopę procentową jego składek na ubezpieczenie wypadkowe, która może być niższa, ale też i wyższa od tej, która obowiązuje u nowego płatnika. Oznacza to, że wstąpienie nowego płatnika w prawa i obowiązki płatnika dotychczasowego, na mocy art. 93 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej, odnosi się do zachowania w danym roku składkowym (w którym dochodzi do przejścia praw i obowiązków) ustalonej wysokości składek na ubezpieczenie wypadkowe tylko tych ubezpieczonych, wobec których w wyniku połączenia spółek (art. 492 k.s.h.) nastąpiła zmiana płatnika (np. pracowników przejętych w trybie art. 23¹ k.p.). To tylko wobec nich nowy płatnik wstępuje w prawa i obowiązki swojego poprzednika. Natomiast skoro poprzednikowi nie przysługiwało prawo do ustalenia na dany rok składkowy wysokości składek (art. 32 ust. 1 ustawy wypadkowej) ubezpieczonych, w stosunku do których nie był płatnikiem, to nie mogło być one przedmiotem sukcesji generalnej. Dlatego ustalona dla poprzednika wysokość składek na ubezpieczenie wypadkowe przejętych ubezpieczonych obowiązuje jedynie w roku składkowym, w którym doszło do zmiany płatnika, bowiem jego poprzednikowi nie przysługiwało prawo do zachowania ustalonej stopy procentowej składek przez kolejne dwa lata składkowe.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygnięto również, że ustalenie kategorii ryzyka i wskaźnika korygującego następuje na podstawie danych dotyczących konkretnego płatnika, a nie uśrednionych wartości z danych łączących się płatników (art. 31 ust. 2 ustawy wypadkowej, wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2018 r., I UK 370/17). Jednocześnie w przypadku niniejszej sprawy mamy do czynienia z sytuacją, w której w kolejnych – po przekształceniu – latach składkowych dotychczasowy płatnik prowadzi działalność w ramach „grupy działalności” z art. 30 ustawy wypadkowej, na którą składa się jego dotychczasowa działalność oraz działalność poprzednika prawnego. Wysokość obowiązku składkowego w kolejnych trzech latach po przekształceniu powinna uwzględniać zatem zagregowane (a nie uśrednione) dane, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy wypadkowej, zaraportowane przez poprzednika oraz przez następcę prawnego. Przejęcie innej spółki podlegającej ubezpieczeniu wypadkowego stanowi okoliczność uzasadniającą weryfikację stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe tak, by stopa ta za kolejne okresy składkowe po przejęciu kontroli odzwierciedlała ryzyko wypadkowe u płatnika, obliczone z uwzględnieniem danych samego płatnika i przejętej spółki).

Uwzględniając powyższe zapatrywania za zasadny należało uznać zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 93 § 1 pkt 1 w zw. z art. 93 § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 28 ust. 2, art. 31 ust. 2, art. 31 ust. 5-7 oraz art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych). Ponadto, w aktach rentowych zawarte jest zawiadomienie organu rentowego o stopie procentowej 1,60% na rok 2015 (do listopada, ponieważ S.2 wyrejestrowała ostatniego ubezpieczonego z 30 listopada 2015 r. w związku z czym nie składała ZUS IWA za 2015 r. k. 198), co powinno znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w rozliczeniu składki za ten rok składkowy z tytułu zatrudnienia pracowników spółki przejmowanej przez spółkę przejmującą. Konieczne jest także zweryfikowanie, czy stopa procentowa na rok składkowy trwający od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. oraz 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. została ustalona dla odwołującej się w sposób odpowiadający danym (częściowo zagregowanym z racji operacji przejęcia kontroli w dniu 5 stycznia 2015 r.,

częściowo rozliczanym oddzielnie za pracowników przejętych w wyniku przejęcia kontroli nad innymi spółkami), według których powinna zostać obliczona po przekształceniach mających miejsce w 2015 r.

Bezpodstawny okazał się natomiast zarzut naruszenia art. 370 k.p.c. w związku z art. 386 § 2 k.p.c. Skarżąca podniosła bowiem, że do naruszenia wskazanych przepisów doszło w wyniku nieodrżucenia apelacji pomimo, iż nie spełniała ona wymagań formalnych i nie zawierała prawidłowo wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia dla każdej z rozpoznawanych w niniejszym postępowaniu spraw.

Należy wyjaśnić, że zgodnie z brzmieniem art. 370 k.p.c. (sprzed wejścia w życie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1469) sąd pierwszej instancji odrzucał na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanego terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Natomiast powiązanie z zarzutu naruszenia tego przepisu z art. 386 § 2 k.p.c. wydaje się niezrozumiałe oraz nie zostało przez skarżącą wyjaśnione. Przepis art. 386 § 2 k.p.c. przewiduje, że w razie stwierdzenia nieważności postępowania sąd drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zatem konstrukcja zarzutu naruszenia przepisów postępowania (nie mających ze sobą związku) we wskazanym zakresie jest błędna. Zakładając, że skarżąca pomyliła się, ponieważ z treści skargi kasacyjnej wynika, że chodziło jej o naruszenie art. 368 § 2 k.p.c., określającego wymogi treści apelacji, zgodnie z którym w sprawach o prawa majątkowe w apelacji należy określić wartość przedmiotu zaskarżenia. Skarżąca podnosi bowiem, że niewskazanie przez organ rentowy prawidłowej wartości przedmiotu zaskarżenia stanowiło naruszenie art. 370 k.p.c., które powinno, w jej ocenie, skutkować odrzuceniem apelacji.

Wymaga jednak wyjaśnienia, że w przypadku nieprawidłowego – jak twierdzi skarżąca – określenia wartości przedmiotu zaskarżenia, art. 370 k.p.c. nie przewidywał rygoru odrzucenia apelacji. Wadliwe oznaczenie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia nie może być traktowane jako jej brak formalny

(postanowienie Sądu Najwyższego z 17 maja 2006 r., II PZ 18/06, OSNP 2007, nr 9-10, poz. 137). Do zastosowania rygoru odrzucenia apelacji, mogłoby dojść, gdy wnoszący nie uiściłby prawidłowej opłaty na wezwanie przewodniczącego, co nie miało miejsca w sprawie. Sąd nie miał wątpliwości odnośnie do wskazanej wartości zaskarżenia w sprawie. Organ rentowy określił tę wartość łącznie dla zaskarżonych decyzji, co miało odzwierciedlenie w treści wyroku Sądu pierwszej instancji, który łącznie rozstrzygał odwołania od tych decyzji.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 378 § 1 k.p.c., (przez wykroczenie przez Sąd Apelacyjny poza granice apelacji wyznaczone treścią zarzutów apelacyjnych, przejawiające się wzięciem pod uwagę przez Sąd Apelacyjny rzekomego uchybienia przez Sąd pierwszej instancji przepisów procesowych, pomimo tego, że organ rentowy nie sformułował w tym zakresie zarzutu) oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., (przez brak właściwego i wyczerpującego wskazania w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd Apelacyjny odmówił uznania za udowodnione, że wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej płatnika składek - spółkę S.2 Sp. z o.o. w chwili połączenia z odwołującym w dniu 30 listopada 2015 r. wynosiła 1,60%, oraz dla których nie przeprowadził w tym zakresie postępowania dowodowego) należy wskazać, że w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008 nr 6, poz. 55), której nadano moc zasady prawnej wyjaśniono, że obowiązujący model apelacji pełnej (*cum beneficio novorum*) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji. Sąd Apelacyjny, dokonując we własnym zakresie ustaleń faktycznych i oceny dowodów innej niż Sąd pierwszej instancji, nie uznał za potwierdzony fakt, który wynikał z przeprowadzonego postępowania, że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe w okresie rozliczeniowym za 2015 r. wynosiła dla S.2 sp. z o.o. 1,60%. Fakt ten nie był kwestionowany przez organ rentowy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji i pozostawał bezsporny w niniejszej sprawie. W pismach procesowych organu rentowego potwierdzano, że spółka S.2 Sp. z o.o.

rozliczała składki na ubezpieczenie wypadkowe w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się 1 kwietnia 2015 r. aż do połączenia z odwołującą (30 listopada 2015 r.) przy zastosowaniu stopy procentowej 1,60%, (załączając do tego pisma deklaracje ZUS P DRA spółki S.2 Sp. z o.o. za okres styczeń - listopad 2015 r. (k. 148 - k. 158).

Odnosząc się zatem do zaistniałej w sprawie sytuacji procesowej, należy podkreślić, że Sąd drugiej instancji rozpoznaje w postępowaniu apelacyjnym „sprawę”, a nie „apelację” (ta cecha odróżnia postępowanie apelacyjne od postępowania kasacyjnego), to jego obowiązkiem jest po pierwsze, rozpoznanie sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), po drugie zaś, wydanie orzeczenia na podstawie materiału procesowego zgromadzonego w całym dotychczasowym postępowaniu (art. 382 k.p.c.) i po trzecie danie temu wyrazu w treści uzasadnienia wyroku (art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.). Dopiero łączne spełnienie tych warunków pozwala na stwierdzenie, że postępowanie apelacyjne w sprawie toczyło się prawidłowo. Podkreślenia wymaga w szczególności, że w obowiązującym modelu apelacji jej zarzuty dotyczące prawa materialnego nie wyznaczają granic tego środka odwoławczego. Sąd drugiej instancji jako sąd merytoryczny, nie może ograniczyć się do rozważenia tylko zarzutów apelacji, lecz jest obowiązany rozważyć w granicach zaskarżenia apelacyjnego cały materiał procesowy - w tym wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji oraz zgłoszone w pismach procesowych składanych w toku postępowania apelacyjnego - samodzielnie ocenić dowody przeprowadzone w sprawie, ustalić podstawę faktyczną rozstrzygnięcia i wyjaśnić jego podstawę prawną (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 16 czerwca 2000 r., IV CKN 63/00, LEX nr 533124; z 20 lutego 2004 r., I CK 213/03, LEX nr 520016 i z 9 kwietnia 2008 r., II PK 280/07, LEX nr 469169 oraz postanowienie z 18 marca 2010 r., II PZP 2/10, LEX nr 575095).

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że Sąd Apelacyjny nie dokonał pełnej oceny materiału dowodowego w sprawie, a jedynie wybiórczą co doprowadziło go do błędnych wniosków. Sąd Apelacyjny odniósł się do pisma z 16 marca 2014 r., w którym organ rentowy na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy wypadkowej zawiadomił spółkę S.2 sp. z o.o. w Ł., że wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca ją w roku składkowym

obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. wynosi 1,60% podstawy jej wymiaru, błędnie wskazując, że po okresie rozliczeniowym (1 kwietnia 2014 r. - 31 marca 2015 r.) nie było podstaw do zastosowania stawki 1,60%, gdyż brak jest dowodów ustalenia tej stawki w dalszym okresie rozliczeniowym tj. po 31 marca 2015 r. Tymczasem z akt sprawy (dokumentów organu rentowego) wynikało co innego, a mianowicie, że spółka S.2 Sp. z o.o. rozliczała składki na ubezpieczenie wypadkowe w okresie rozliczeniowym od 1 kwietnia 2015 r. aż do połączenia z odwołującą (30 listopada 2015 r.) przy zastosowaniu stopy procentowej 1,60% (deklaracje ZUS P DRA spółki S.2 Sp. z o.o. za okres styczeń - listopad 2015 r. (k. 148 - k. 158). Sąd Apelacyjny rozpoznając ponownie sprawę, powinien w sposób poprawny odnieść się w pełni do załączonej do akt sprawy dokumentacji i prawidłowo ocenić materiał dowodowy, czyli odpowiednio ustalić podstawę faktyczną rozstrzygnięcia i wyjaśnić jego podstawę prawną.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.